

Something to remember

สังคมวิทยาและมานุษยวิทยาในความทรงจำ

กนกวรรณ ะลึก

158

พวกเรานักศึกษาประกาศนียบัตรบัณฑิตการวิจัยสังคม รุ่น 11 ได้รู้จักกัน เมื่อหลายปีก่อน Assume ว่าแต่ละคนกำลังคิดการใหญ่ แสวงหาวิทยายุทธเพื่อนำไปสร้างโลกใบใหม่ให้ชีวิตและสังคม (ของเรา) เพื่อนที่เรียนด้วยกันโดยส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตกันหมดแล้ว แต่เมื่อไปทำงานเรามักเจอปัญหาคล้ายๆ กัน คือตีบตัน คิดไม่ออกทำงานไม่คล่อง ฐานความรู้ที่เรียนมาไม่เพียงพอ เราจึงได้เดินทางรอนแรมมาพบกันในปีการศึกษา 2548 ณ คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อาจารย์แต่ละท่านที่สอนพวกเราเป็นครูผู้รอบรู้ตั้งแต่ Positivism ยัน Postmodernism แต่ก็ยังไม่รู้ความหลากหลายของนักศึกษาแต่ละคนที่มีฐานความรู้แตกต่างกันจริงๆ

พวกเราส่วนใหญ่เรียนจบระดับปริญญาโทกันมาแล้ว ดิฉันเป็นหนึ่งในเดียวที่ทำงาน NGOs ที่อยู่ท่ามกลางเพื่อนๆ ที่รับราชการ แนวคิดเราจึงค่อนข้างต่างกัน อ้อ! ขอบอก ดิฉันมีเพื่อนร่วมรุ่นเป็นบรรพชิตด้วย ซึ่งมีวาทะวิาทะกันจนเอื่อม ตอนแรก ดิฉันรู้สึกเหงาในใจที่คุยกับใครไม่ค่อยรู้เรื่อง ต่อมาเรากลายเป็นเพื่อนที่แสนดีต่อกัน ความเป็นคนมีน้ำใจงดงามของเพื่อนๆ ทำให้ชีวิตการเป็นนักศึกษาตอนอายุเลข 3 ของดิฉันรู้สึกสดใสและมีแรงบันดาลใจขึ้นมาในทันที

สาวพร สิริพันธนะ (มด) และเพื่อนๆ หลายคนบอกว่า เรียนวิชาว่าด้วยแนวคิดทางสังคมศาสตร์ทั้งหลายไม่ค่อยรู้เรื่อง โดยเฉพาะ Wallace's wheel ของท่านอาจารย์พงษ์ เพื่อนๆ ลงความเห็นกันว่าจะให้ดิฉันช่วยติว เพราะน่าจะเรียนเข้าใจมากกว่าใคร ดิฉันตอบอย่างไม่ลังเลหรือเลยว่า “ถ้าไม่เกรงว่าต้องสอบตกพร้อมกัน กนกรรณก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง” สรุปว่าวิชานั้นไม่มีใครกล้าเป็นติวเตอร์สักคน นอกจากไปวัดดวงหรือนั่งทางในกันเอาเอง เรียกว่านั่งเทียนน่าจะเหมาะกว่าเพราะสมองของพวกเรานั้นว่างเปล่า แต่มดเธอทำคะแนน TOP ทุกวิชา ดิฉันซึ่งมากคิดในใจว่าคนเก่งขนาดนี้ไปเป็นครูบาอาจารย์สอนเด็กหัวดีได้ดีแน่นอน ถึงวันนี้อาจารย์มดได้พิสูจน์ให้เห็นอย่างน่าชื่นชม หลังเรียนจบหลักสูตรสร้างโลกที่ มธ. เธอไปเรียนต่อจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศอังกฤษ ขณะที่ดิฉันชอบเรียนกับอาจารย์แนว Postmodern มากกว่า แต่เป็นลูกศิษย์ได้ไม่ดีนัก จึงได้คะแนนแค่ผ่านเป็นส่วนใหญ่ อาจารย์บางท่านคงเอือมระอา กับคำถามอันเกิดจากความงมงาย ไม่เข้าใจของลูกศิษย์อย่างดิฉัน เมื่อเรียนไม่รู้เรื่อง ดิฉันจึงชอบโดดเรียนบางวิชาที่สอนถึง 3 ทุ่มบ่อยๆ ทั้งที่อาจารย์สอนดีมาก มีมดตัวน้อยนี้ล่ะนะที่ช่วยติวให้จนเข้าใจทุกครั้งไป รอดตายได้ B มีมดช่วย (ฮา)

ในความคิดมักตั้งถามเมื่อเราทำงานส่งไม่ทันว่า ทำไมโครงสร้างหลักสูตรให้เวลาทำรายงานการวิจัยแค่นิดเดียว (จริงๆ นะ) แต่อาจารย์ทุกท่านได้เคี่ยวเข็ญให้เราพวกเราเรียนจบกันมาได้อย่างทุลักทุเลแต่มีความสุขดี “บ้านทรายทอง” ของดิฉันเขียนเสร็จจนได้ ณ เวลานั้น ดิฉันดีใจหาที่เปรียบไม่ได้ ที่สำคัญท่านอาจารย์ณลินี ต้นฐานันต์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาพอใจในผลงานของดิฉันมาก อ้อ! เรียนตอนแก่มันก็ไม่เลว สนุกดีเหมือนกันนะ ต่างจากการเรียนตอนปริญญาตรีตรงที่ความมุ่งมั่นนี้เอง ดิฉันรู้สึกดีใจและมีความสุขมากที่เราได้มีโอกาสเรียนรู้อะไรร่วมกับอาจารย์และเพื่อนๆ

ความทรงจำอันงดงามนี้ขอมอบแด่อาจารย์คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทุกท่าน ผู้มีคุณูปการต่อดิฉันและเพื่อนๆ และถ้อยคำจากใจนี้ขอมอบแต่เพื่อนๆ ว่า “ความเป็นเพื่อน คือมิตรภาพและความทรงจำอันงดงาม” และ “มีผู้คนมากมายที่เราได้พบพานในชีวิต แต่มีเพียงไม่กี่คนที่จริงใจต่อเรา และยืนหยัดความสัมพันธ์กับเราในฐานะมิตรแท้ จะวันนี้หรืออีกกี่ปีข้างหน้า ฉันยังมั่นคงในความเป็นเพื่อนของเราเสมอ”

159